

energitylsyn, ville vi stå i den samme situation i år 2000, og så er det for sent.

Det her er en midtvejsvurdering af, hvordan det ser ud, og der er ikke opnået resultater. Derfor er flertallet i Folketinget indstillet på, at der nu skal nye midler i brug, for at man kan gennemføre den målsætning, som ligger i »Energii 2000«. Forskellen på Venstre og på flertallet i Folketingssalen er, at vi ikke tror på tryllekunst. Det er kontante midler, der nu skal til for at sikre opfyldelsen af målene.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Venstre og De Konservative kan ikke rigtig forstå, at man kan gennemføre det her uden at ødelægge konkurrenceevnen, men det er jo, fordi pengene vender tilbage. Pengene skal ikke blive i statskassen; de ryger ud igen som tilskud til investeringer, tilskud til omlægninger og direkte som lempelse af udgifterne pr. beskæftiget. Det betyder altså, at erhvervslivet får stigende udgifter på sin energiregning og mindre udgifter pr. ansat. Det er det, der gør, at Finansministeriets konklusion af sine gennemregninger er, at den samlede konkurrenceevne ikke bliver forringet af det her, og at den samlede beskæftigelse heller ikke bliver det.

Jeg er sådan set enig med hr. Peter Hansen-Nord i, at i princippet kan man godt diskutere omsættelige kvoter, men virkningen er den samme, hvis man endelig forestiller sig det udført. Hvis en virksomhed for at drive sig selv videre, for at få den energi, den skal bruge, skal købe en kvote til en bestemt pris, hvad er så forskellen på at betale en pris for en kvote og betale en afgift for energi? Forskellen eksisterer vel kun, hvis det at betale for en kvote i Venstres Tribini-økonomi kan bogføres som en indtægt, for det er Venstre, der har vedtaget kvoten, og så er det en god udgift. Kan vi bogføre den som indtægt, er det godt.

Hvis man ellers betragter det her med rimelig normal økonomisk sans, er det at betale en pris for en kvote økonomisk for virksomheden det samme som at betale en afgift for en given mængde energi. Der er ikke nogen forskel på det, så det afgørende er, at vi er nødt til at bruge det økonomiske incitament over for virksomhederne for at komme helt ud i krogene.

Det er sådan set det, der står tilbage her, og det, der er den klare anbefaling i rapporten fra Finansministeriet, og derfor tror jeg såmænd, at selv hr. Duetoft kommer til at gå ind for det i løbet af meget kort tid.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Jeg har endnu ikke fået svar fra hr. Jes Lunde på, om pengene skal ind i kassen eller ej, og hvordan pengene for disse afgifter skal komme tilbage igen. Hr. Jes Lunde kan sige, at det økonomisk kan være ligegyldigt, om man skal betale for en kvote eller man skal betale dem til statskassen, men det er det ikke for mig.

For mig er det ikke det samme, om man har en frivillig aftale med en branche eller ej, for netop i erhvervslivet er der jo mange, der er på forkant med udviklingen, nogle, der halter langt bagefter, og nogle, der kører på midterbanen.

Ideen med kvoter – som også praktiseres i USA – er naturligvis, at man går ud fra en eller anden gennemsnitsbetragtning med hensyn til en branche og siger, at alle inden for branchen får tildelt lige mange kvoter, og at de, der har en ringere teknologi end det, som den frivillige aftale bygger på, er nødt til at købe kvoter for at komme op på gennemsnittet, og at de, der ligger højere end gennemsnittet, så er i den situation, at de kan sælge kvoter. Det er altså et decideret markedsøkonomisk system, som i princippet for den sags skyld også kan noteres på børsen og bruges i en større sammenhæng, f.eks. i EU eller i GATT. Det er et godt instrument.

Derimod er det, man taler om her, en slags isoleret dansk selvpineri – vil jeg kalde det – også fordi jeg endnu ikke har fået noget rimeligt svar på, hvordan man vil tilbageføre pengene, og hvordan man vil sikre retfærdighed i dette system, således at visse brancher ikke bliver om ikke ligefrem smadrede så i hvert fald ødelagt og bliver nødt til at overveje at flytte udenlands m.v., for det er jo simpelt hen essensen i den problematik, som regeringen nu har fået rodet sig ind i.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er ikke dybt imponeret over den måde, hr. Kim Behnke læser rapporter på: En fjerdedel af rapporten er nu gennemført, siger han.

Ja, i sider! En fjerdedel af de sider, der står i rapporten, er gennemført. Men provenuet i de tre små forslag er et halvt hundrede millioner kroner sat over for SO₂- og CO₂-tanker, der kan koste op til 7 mia. kr., dvs. mere end 120 gange mere, og det er jo ikke en fjerdedel.

Det er tre små logiske forslag, eksempelvis i forbindelse med de tilfælde, hvor der er tilbageleveringsordninger for de 95 pct. af et produkt,